

LBRIS

We know
books

© Editura Velvet Story
Strada Tufanului, 3 C, Mogoșoaia 077135
jud. Ilfov, România

Difuzare/ distribuție carte
www.velvetstory.ro
e-mail: office@velvetstory.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NECHITA, PETRE

Fir-ar ea de vineri! / Petre Nechita. - Mogoșoaia:
Velvet Story, 2022
ISBN 978-606-95376-4-0

821.135.1

Editor: Ciprian Tănăsescu
Copertă: Ciprian Tănăsescu
DTP: Cristian Negoii

Petre Nechita

FIR-AR EA DE VINERI!

roman

Editura
Velvet**VS**Story

Mogoșoaia, 2022

LUNI

București

Pe holul restaurantului Capșa mirosea a coniac, a cafea, a piele veche și a uitare. Totul în jur amintea de o altă epocă, una a eleganței. Doar luminile montate pe picioare telescopice argintii – aparent fragile, camera de filmat îndreptată spre unul dintre fotoliile din piele ca un tron și cei din echipa de producție, în blugi și tricouri, aduceau pe pământ visătorii păcăliți de aburii coniacului. Scena era una modernă, iar traficul zumzăia la doar câțiva pași, în spatele ferestrelor mari.

Marcel Nidal, centrul întregii atenții, se ridică pentru ca unul din membrii echipei de filmare să-i prindă lavaliera la piept și să ascundă restul dispozitivului în sacou.

– Probă, probă, doi-zece, doi-zece, detună apoi cu o voce sigură și impunătoare.

Avea cam 50 de ani, un început de burtă care se rotunjea pe sub haine și aspectul unui bărbat în putere, deprins să țină și dosare în mâini, dar și cazmaua în grădină ori cheia franceză lângă țevile ruginite care se cereau schimbate. Însă aerul său de pace distantă și îndestulare demonstra că nu munca fizică l-a adus aici. Tenul măsliniu și ochii verzi, scripitori, atrăgeau cel mai mult atenția.

– Mi-am schimbat numele demult, răspuse la întrebarea unui tânăr cu ochelari, afundat într-un alt fotoliu. După 90, atunci... Marcel i-a plăcut mamei și eu am fost un fiu ascultător. Sunt în continuare, chiar dacă ea nu mai este printre noi.

Reporterul dădea din cap, privind în același timp cu coada ochiului către pregătirile făcute de oamenii din spatele camerei de filmat.

– Știți, continuă Marcel Nidal pe un ton satisfăcut, de povestitor, primele mele amintiri sunt de aici, din România. Știam Siria doar din cărți și când eram copil îmi doream să evadez din România comunistă și să fug în povestea mea din "O mie și una de nopți". Ai mei veniseră cu munca, făceau parte din corpul diplomatic. Pe-atunci, Siria era bogată și pașnică. Eram încorsetat, sufocat de comunismul ăla blestemat. Dar aici a venit revoluția și au apărut un milion și una de oportunități. Mi-am dat seama că România e țărâmul oricărei posibilități. N-am mai plecat și am devenit român get-beget. Și să știți că mă cert cu oricine spune altceva! Sunt român-român, nu sirian.

Reporterul zâmbea, dar în secret invidia lipsa de accent a sirianului din fața sa. Bărbatul vorbea limba română mai bine decât cei născuți aici, care se băteau cu pumnii în piept, dându-se drept mari patrioți. Un semn din spatele camerei îl făcu să dea energic din cap.

– Imediat începem, domnule Nidal.

– Apropo, întrebă intervievatul, cam cât o să intre pe post?

Reporterul răspuse gânditor, răsfirând în aer degetele de la mâna dreaptă.

– Cam 5 minute. E pentru o emisiune de reportaje și...

– Normal, îl întrerupse Nidal, alegeți ce e mai bun. Tăiați și... Oricum, nu mi-e teamă. Sunt dispus să fac și un pariu că orice parte scoateți din interviu, tot nu mă puneți în dificultate.

Reporterul zâmbi sincer intrigat, dezvăluind o strungăreață imposibil de ignorat. Cei din echipa de filmare își dădură ultimul OK. Interviul începu, reporterul aruncă prima întrebare și se lăsă, relaxat, în speteaza moale a fotoliului, știind că afaceristul din fața sa își va da drumul la gură, așa cum le făcuse tuturor capul calendar în ultimele 15 minute de pregătiri. Însă descoperi rapid că răspunsurile erau mai seci și mai nesigure. Puse totul pe seama tracului produs de avertizarea cam prea sonoră a cameramanului – *se filmează!* – dar știa că poate repara totul cu una-două întrebări meșteșugite. După alte câteva minute, își dezlipi spatele din speteaza fotoliului, simțind cum transpiră. Pixul își imprimase forma în palma dreaptă, iar teancul de foi din cealaltă mână se muiase în sudoare.

Cardul din camera de filmat adunase deja mai multe minute de înregistrare pline de răspunsuri generale, fără suflet, lipsite de destăinuirile făcute în urmă cu puțin timp. Trăgea de vorbele interviuatului, cerea lămuriri, încerca să facă glume. Redevenea serios când observa că nu merge. *Afaceri în mai multe domenii*, îi răspundea Nidal. *Normal, pandemia m-a afectat și pe mine*, venea completarea lipsită de emoție. Jucă și cartea speranței, la care primi o alta, fără valoare. *Lucrurile revin, ca-ntotdeauna*, filozofă sec bărbatul care se reflecta, mai burtoș decât era în realitate, în obiectivul camerei.

În cele din urmă, reporterul renunță, conștient că o să se aleagă cu o săpuneală zdravănă de la redactorul-șef, iar interviul avea să fie îngropat pe undeva, așteptând pentru difuzare ziua aceea de neînchipuit în care nimic nu se întâmplă.

Marcel Nidal se ridică satisfăcut, strânse mâna fiecăruia în parte și-i făcu semn unui chelner. Îi șopti ceva la ureche și se pregăti să plece.

– Vă rog, în camera cealaltă vă așteaptă masa. Totul e din partea mea!

Refuză cu un gest energic să asculte împotrivirea oricum slabă a celor cinci oameni de la televiziune. Porni cu un mers sigur și hainele elegante se întinseră perfect pe trupul său înalt, fără să lase la vedere vreo cută. Părul castaniu lucea sub luminile mereu aprinse ale restaurantului. Femeile ar fi putut discuta ore în șir dacă se vopsea ori păstra în continuare culoarea naturală.

Traficul de pe Calea Victoriei încă nu se aglomerase. Peste drum, clădirea Cercului Militar era bandajată de o schelă ruginită, dar Marcel Nidal observă, pe după corsetul metalic urâcios, liniile sobre și în același timp sprintăre, ale edificiului. În apropiere era și Grand Hotel, proaspăt renovat, dar blocul coșcovit din spate strica toată imaginea. Un uriaș sterp și ciung, care întuneca întregă zonă.

Era cald, dar suficient de plăcut cât să nu transpiri la o plimbare ușoară. Oricum, începutul de vară tot se ascundea pe după ploile scurte și rapide, iar vântul suflase neîncetat în ultimele zile, zvântând aerul. Ocoli restaurantul Capșa și traversă strada cu sens unic care ducea către fântâna de la

Arhitectură. O dubiță care vindea înghețată încetini pentru a-l lăsa să treacă, iar șoferul nu claxonă. Marcel Nidal mulțumi din mână, zâmbind enigmatic și trase apoi de portiera unui Mercedes lung și negru. Se așează pe scaunul din față.

– Cum a fost?

– Le-aș fi zis că tot ce numesc ei revoluție și libertate e un mare rahat, coordonat de unii puternici și nevăzuți, dar nu m-ar fi crezut. Ce să le spun?! Niște prostii plictisitoare...

Bărbatul de la volan, cam de 30-35 de ani, tuns scurt, cu trăsături concentrate, zâmbi controlat, de parcă era supus unui test. Își drese glasul, hotărât să răspundă ceva. Dar mai întâi duse mâna dreaptă către consola cu butoane din mijlocul bordului. Porni radioul și schimbă mai multe frecvențe, până găsi ceea ce căuta. Pe o rază de câțiva metri, toate microfoanele și stațiile de emisie-recepție erau bruiate.

– Ordinele mele sunt clare, se auzi vocea fermă, total diferită ca ton de cea folosită în timpul interviului. Nu deviem de la ele!

Șoferul nu mai apucă să spună ce avea de gând, așa că ascultă.

Constanța

Brațele macarelelor păreau bătute de o furtună aprigă. Se mișcau dintr-o parte într-alta, de sus în jos, de pe țărm, deasupra mării. Ridicau și coborau, deșertau și agățau în ritmul

lor lent, dar privite toate la grămadă, semănau cu o pădure în care vântul își face de cap. Vapoarele ancorate la țărm, blocuri uriașe din metal culcate pe apa mării, nu se clinteau. Parâmele bine legate păreau numai de recuzită, astfel că vasele dominau marea și nu invers. Într-o parte, în portul militar, fregatele și vedetele de luptă, suple și ascuțite, nechezau scrâșnind din încheieturile metalice în așteptarea unui galop peste valuri.

Vehiculele militare se amestecau cu șirurile de camioane civile. Într-o dubă cu însemne NATO, după pereții gri vopsiți în nuanțe de camuflaj, trei bărbați urmăreau un zid din monitoare în care era reprodus fiecare colțișor al portului. Erau cu toții îmbrăcați în uniforme militare, recuzită împrumutată după negocieri la nivel înalt. De fapt, întreaga operațiune era cunoscută în detaliu de puține persoane, iar una dintre ele se afla în vehiculul militar.

– Știm că încărcătura e pe vasul care intră acum în port. Știm că procedura este s-o împartă. Nu țin ouăle în același coș. Dar nu știm în care container. Așa că urmărim fiecare mișcare.

Thomas Scheffer vorbea în engleză, mai lent decât de obicei, din curtoazie pentru colegul român care participa în acest moment la supraveghere. Oricum, părea că făcuse lecții de dicție, la cât de larg deschidea gura, formând cu buzele sale cărnoase fiecare sunet în parte. În schimb, propozițiile păreau monotone, fără exclamații sau interogații. Scheffer era deprins să dea ordine ca un om care e ascultat datorită regulamentelor și a situației, nu al vreunui ton brutal folosit drept armă.

– O să fie o mișcare obișnuită, continuă Scheffer, ceva

banal într-un port mare ca ăsta. Așa că trebuie să ne dea de bănuț tocmai ce pare normal. Dar e vital să ne prindem aici care-i șmecheria. Sunt o mie de containere pe vas, n-o să le putem urmări pe toate.

Normal, boss, gândi amuzat tânărul român, cu privirea ațintită în monitoare. Asta-i afacere gândită de români, nu de ciuciunghezi de-ai voștri. O să ne iasă peri albi până-i dăm de cap, își mai spuse și, fără să-și dea seama, se scărpină la ceafă. Fusesse șef de promoție la Academia de Poliție și nu era acolo pentru o caterincă ieftină. Se străduia să-și sufoce senzația că e într-un film de acțiune, dar nu reușea. Bogdănel de la Mizil și agenții Europol! Joac-o p-asta, mamaie, continua să se amuze, pe tăcute. Se întreba dacă ar trebui să spună ceva, să arate că e totuși implicat.

– Propun să schimbăm sectoarele măcar o dată la jumătate de oră, roști până la urmă cu voce tare, într-o engleză impecabilă. În felul ăsta, ne verificăm unii pe alții!

Thomas Scheffer, șeful întregii operațiuni, cumpăni propunerea și o aprobă. Apoi coborî, pierzându-se în furnicarul de militari de pe chei. Era singurul care avea imaginea completă a acțiunii și nu se putea baza pe toate perechile de ochi din lume care ar fi urmărit monitoarele cu activitatea din port. Trebuia să obțină informații mai precise. Dar acum avea de rezolvat o mică problemă birocratică românească. Fusesse avertizat de asta înainte să aterizeze la Mihail Kogălniceanu, totuși sperase că aprobările deja obținute aveau să-i deschidă larg drumul.

Se urcă într-o altă mașină militară și șoferul porni imediat,

fără să aștepte indicații. Operațiunea Europol era camuflată de exercițiul NATO care reunea militari din 15 țări. Humvee-ul urca drumul cu motorul turat, trecând de porțile metalice uriașe, intrând printre blocurile pe după care se ghiceau ba un minaret, ba turla unei biserici, plus câteva petice din valurile mării.

Scheffer era un american de 42 de ani, căsătorit cu o londoneză, proprietara unui lanț de librării. Se mutase în Europa și coordona acum operațiunile secrete ale Europol. De la Paris se stabiliseră până la urmă la Londra, în ciuda dificultăților legate de separarea de Uniunea Europeană. Își păstrase engleza relaxată, spre deosebire de accentul oficial și distant al soției.

Avea aspectul unui om mereu serios, cărunt în ciuda celor 42 de ani, cu o paloare a feței care vorbea despre un ins lipsit de energie. Grimasele păreau străine de persoana sa, ca și gesturile exaltate. Dar subalternii știau că deține recordul la zile consecutive fără somn și rămânea capabil în aceste condiții să rezolve cele mai complexe enigme. Ochii săi negri, rotunzi, cu gene stufoase, îi trădau cel mai mult puterea și determinarea.

Humvee-ul trase în spatele unei clădiri moderne. Scheffer coborî fără să-i deschidă cineva portiera, gândindu-se că un colonel precum cel pe care îl interpreta ar fi fost mai atent la ținută și la serviciile celor din jur, mai grijuliu poate decât un general. Luă cu el servieta care-l așteptase în mașină, hotărât ca data viitoare să se lase slugărit de cei fără grade din preajma sa.

Urmări indicatoarele pe un culoar întortocheat, urcă la

primul etaj și nimeri într-o sală de conferințe cu pereți albi și o masă lungă, pe care erau înșirate sticle de apă și pahare înalte. Presa urma să năvălească aici pentru vreo conferință, cât de curând. Se ghicea relaxarea celor care pregătiseră totul în cele mai mici detalii și acum scăpau de presiunea unui eveniment public, în care toți ochii aveau să fie ațintiți asupra unei singure fețe. Un grup de cinci persoane roia în jurul unui bărbat așezat lejer pe un scaun, în colțul mesei lungi. Acesta se ridică, atunci când militarul pătrunse în încăpere.

– Good day, sir. *Rumania* is strong ally of... of²...

Se vedea că ministrul de interne nu știa de unde vine Scheffer. Măcar nu dădea de gol Europolul, gândi bărbatul mulțumit.

– Of all *Iurop*³, completă ministrul.

Politicianul era îmbrăcat într-o geacă de piele de sub care se ițea o cămașă albă, intens scrobită. Înfățișarea degajată era completată de blugi și de adidașii negri. Scheffer se gândi că discuția cu acesta avea să fie una chinuitoare, ținând cont de engleza oficialului român. Ministrul le făcu până la urmă vânt însoțitorilor săi și aceștia părăsiră ascultători încăperea. Mai rămase o femeie de vârstă incertă, timorată, cu privirea plecată. Deci, aveau să folosească un translator.

– Domnule, încep ministrul pe un ton pompos, țara în care ați binevoit să veniți este una independentă, de sine stătătoare. Colaborăm întru litera legii cu orice organizație, dar

2. Bună ziua, domnule. România e un aliat puternic al... al...

3. Al întregii Europe.

vrem să știm că drepturile omului sunt respectate! Pentru noi e imperativ și ne-am asumat asta! Ca guvern, adică.

Așteptând traducerea mini-discursului, Scheffer se gândi că toți oficialii pe care-i cunoscuse în România urmaseră școala imbecilității. În spatele lor, în funcții modeste, se aflau oameni cu capul pe umeri, care țineau în picioare toată hardughia numită stat român. Iar ministrul îi confirma părerea deja formată. Un judecător aprobase operațiunea Europol. Serviciile secrete și Poliția Națională primiseră informații și colaborau. Dar șeful de la Interne își dorea cu orice preț să se bage în seamă.

– Domnule ministru, încă n-am apucat să vă mulțumesc cum se cuvine. Am participat la misiuni în mai multe state europene, dar nicăieri...

Scheffer mitralie ca-n poligon mai multe laude prin care spera să abată atenția oficialului. Femeia care se ocupa de traducere zâmbi timid. Deci, nu toți românii erau imbecili. De fapt, nu crezuse asta, generalizările nu-i stăteau în fire, nici măcar cu infractorii.

– Toate bune, îi replică ministrul. Dar ne interesează cum și ce se face! Și dacă se respectă drepturile omului! Guvernul de la București nu poate accepta...

Urmă un alt discurs electoral pe care femeia îl repetă cu greu în engleză. Agentul Europol înțelese că ministrul se referea la el însuși – își dorea cu orice preț să fie băgat în seamă. Așa că făcu uz de documentele pe care le avea în servietă. Îi flutură un teanc de hârtii prin față, vorbind la modul general. Prea general, își dădu seama Scheffer.